

28. MATKA

„Tati? Máš chvílku?“

Hanna nakoukla do otcovy pracovny.

„Holčičko,“ vstal od stolu a pospíchal jí naproti. „Jistě. Ale ty bys měla odpovídat.“

Přisunul židli, aby se mohla posadit.

„Nejsem nemocná, jen těhotná.“

„Vždyť tě teprve včera propustili z nemocnice.“

„Jsem v pořádku. Cítím se báječně.“

„Dobrá. Mám o tebe prostě strach. Po tom všem.“

„Tomu rozumím, tati. A ještě jednou se omlouvám. Mohla jsem se vám ozývat častěji.“ Provinile sklopila oči.

„No, už je to za námi.“ Povzbudivě se usmál a ji už poněkolkáté udivilo, jak sportovně to všechno bere.

„Tak čemu vděčím za tvoji vzácnou návštěvu?“

„Vzpomínala jsem, jak jsem za tebou chodila, když jsem byla malá. Hrála jsem si u tebe pod stolem a tys mě vždycky zapřel, když mě máma přišla hledat, abych šla cvičit na klavír.“

Úsměv mu tentokrát rozehrál koncert jemných vějířků vrásek kolem očí.

„Stýskalo se mi. Vím, že to záleželo jen na mně, kdy se vrátím a kam pojeďu, a jsem ráda, že jsem to udělala, přesto chci, abys věděl, že se mi stýskalo. Po Haroldově smrti jsem se na tebe zlobila. Na vás oba. Mrzí mě, že jste mi nedovolili se s ním dál stýkat, znamenal pro mě tak moc. Teď už vás ale snad dokážu alespoň pochopit. Jen chci, abys zase ty pochopil mě. Jsem dospělá a vím, co pro mě je a není dobré. Dokážu se rozhodovat sama. Už nepotřebuju vést za ruku.“

Vstal, popošel k oknu, v bezradném gestu si stáhl z nosu brýle, které nosil na čtení, a hrál si s nimi v prstech. „Pro otce je hodně těžké si tohle přiznat.“

Čekala. Věděla, že chce ještě něco říct, jen nemohl najít ta správná slova. Po nekonečně dlouhé chvíli se na ni otočil.

„Od tvého narození, od té chvíle, co jsem tě držel v náruči jako malý, bezbranný uzlíček, jsem si slíbil, že nikdy nedovolím, aby ti někdo zkrivil jen jeden jediný vlas. Byl jsem přesvědčený o tom, že Harold je pro tebe nebezpečný. Jsem o tom přesvědčený stále. Jeho životní styl, hodnoty, které vyznával, lidi, se kterými se stýkal, situace, do kterých tě zatahoval... Viděl jsem tě příliš mladou, naivní a křehkou na to, abys něco takového zvládla. V tom spočíval můj omyl.“

Zůstala na něj v němém úžasu zírat. Přiznal jí svou chybu. Nikdy, kam až její paměť sahala, nic takového neudělal. *Co se změnilo? Že by nakonec ten čas, který strávila mimo domov, posloužil k něčemu i jemu?*

„Ano, měl jsem čas přemýšlet,“ usmál se, když na ni pohlédl. „Vím, že jsi říkala, že hlavní důvod pro ten tvůj výlet se jmenuje Tony, došlo mi ale, že kdyby mezi námi bylo všechno tak růžové a perfektní, jak jsem si to namlouval, mohla bys se svými pochybnostmi přijít za mnou a nemusela bys odpovědi hledat na nebezpečné cestě přes celé Státy.“

„Tati,“ vydechla přiškrceně.

„Holčičko,“ udělal dva kroky, aby se setkali na půli cesty.

Pak se dlouze objali.

Oba se cítili trochu rozpačitě. V jejich dosavadním vztahu neměly takové otevřené projevy citů své místo.

„Nedáš si kávu?“

„Jistě. Jen popros Rositu, aby ji udělala bez kofeinu.“

„A jak je to teď vlastně mezi tebou a mladým panem Hallem?“

Než odpověděla, dala si na čas. „Komplikované.“

„Nechci, aby to vypadalo, že jsem na jeho straně nebo na tebe snad nějak tlačím, ale musím se za něj trochu přimluvit. Byl zničený, když nevěděl, co s tebou je. Dělal všechno možné i nemožné proto, aby tě našel. Upsal by duši ďáblu, kdyby mu to pomohlo.“

„To věřím.“

„Ale nezniš moc nadšeně.“

„Tak to není. Jsem přesvědčená o tom, že se snažil, jen... chtěla jsem se na něco zeptat. Matka mi naznačila, že jste během mé nepřítomnosti nějak pokročili v provázanosti obchodních dohod. O co přesně šlo?“

„Vím, že se to vzhledem k okolnostem zdá dost předčasné, ale souhlasil jsem s drobnou finanční výpomocí některým divizím Hallcorpu. Není to žádná charita, je to pro mě výhodný obchod. Až se postaví na nohy, budu mít procenta ze zisku.“